

Ангжи Стантън

УТРОТО ИДВА НАВРЕМЕ

АНДЖИ СТАНТЪН

УТРОТО ИДВА НАВРЕМЕ

Waking in Time

Copyright © Angie Stanton, 2017

All rights reserved.

Всички права запазени. Никая част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана, съхранявана в информационна база данни, копирана или препечатвана с каквито и да е технически средства, без предварителното писмено разрешение на издателството.

© Емилия Карастойчева – превод от английски език

© Фиделия Косева – художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2017

ISBN: 978-954-389-448-2

***

На другата сутрин се събуждам и примижавам. Главата ми пулсира от яркото слънце или от пиенето снощи. Устата ми е суха, сънят премрежва очите ми. Обръщам глава към леглото на Джада и виждам плакат на Майкъл Джексън, заобиколен от уродливи зомбита. Присвивам клепачи. Плаката на „Трилър“?

Отварям уста да попитам Джада кога е успяла да го сложи, но осъзнавам, че в леглото не е тя, а момиче с гъста медноруса коса. Озъртам се и се сепвам. Всичко е различно – от неоновите пердета до синьото чердже на пода.

Сядам рязко. Какво, по дяволите? Сърцето ми бие лудо. В чия стая съм?

После забелязвам покривката на баба върху леглото и въздишам с облекчение. Сигурно са ми скроили епичен номер.

Кутията за шапки е забутана в ъгъла на леглото, но телефонът и личната ми карта не са върху нощното шкафче. Вместо тях там лежи най-обикновен ключодържател. Къде са ми нещата? Има няколко банкноти и монети. Дървената ми четка за коса е заменена с розов пластмасов гребен; до него стои стар електронен радиочасовник с копчета.

Паниката се връща. Никога не съм виждала тези неща. Дали някой е дошъл, когато съм заспала, и ги е сложил тук? Поглеждам към отворения гардероб; дрехите ми са сменени с други, съвсем различни.

Прекосявам на пръсти стаята и открехвам вратата.

– Какво правиш? – обажда се сънено блондинката от леглото на Джада.

Подскачам и захлопвам вратата по-шумно, отколкото ми се иска.

– Извинявай – промърморвам.

Бих предпочела да се измъкна незабелязано.

– Лягай си, Абигейл. Рано е.

Замръзвам. Откъде знае името ми? После забелязвам моя календар на стената, окачен до ретротелефон с бутони.

На него пише: октомври 1980.

Зяпвам и косъмчетата по врата ми се изправят. Е, някой си е дал много труд да ме изиграе. Или сънувам. Трябва да се успокоя и да помисля какво, по дяволите, става. Отварям тихо вратата и излизам. Коридорът е същият, само че стените не са сини. Дъската за съобщения е на мястото си, но всички обяви са различни. В другия край на коридора се появява момиче в розов плюшен халат. Носи пухкави чехли и толкова огромни очила, че покриват половината ѝ лице.

– Здравсти, Абигейл.

Тя се усмихва и ме подминава бързо. Познава ме, но аз съм абсолютно сигурна, че никога през живота си не съм я виждала, и защо всички ме наричат „Абигейл“? Тръгвам след нея.

– Извинявай. Познаваме ли се?

Тя се втренчва в мен, сякаш съм идиот.

– Майтапиш ли се?

– Не. Снощи май са ме упоили с нещо. В главата ми е каша.

Тя ме поглежда поразена.

– Това е ужасно! Кой би го направил?

– Нямам представа. Знаеш ли къде съм била снощи?

– Всички ходихме в „Хедлайнърс“. Беше върхът. Не помниш ли? Добре ли е Линда?

Поглежда угрижено към стаята ми.

– Линда?

– Съквартирантката ти? – казва бавно тя, все едно съм чужденец, който не разбира езика – точно както се чувствам.

– А, да. Линда спи – отговарям, спомнила си момичето в леглото на Джада.

Всичко е с главата надолу. Или сънувам, или съм заспала в друга стая. Обаче това момиче мисли, че снощи съм била в „Хедлайнърс“, а аз не съм и чувала мястото.

Връщам се към стаята си и забелязвам, че на всяка врата има оранжева табелка във формата на тиква с имената на съквартирантите. Вчера имената ни бяха написани върху яркожълти звезди, сякаш сме знаменитости, а не някакви си първокурсници.

Виждам името си на вратата, но вместо „Джада“ пише „Линда“. Нещо изобщо не е наред. Цяла минута ми отнема да схвана, че това съм аз.

Да не би някой да е преместил леглото ми на друг етаж, докато съм спяла? Невъзможно. Номерът на стаята е същият – 4418.

Влизам пак вътре и се вирам в непознатите дрехи в гардероба ми. Ще се чувствам като крадец, ако ги облека. Не са мои, но не мога да изляза навън в широката университетска тениска, с която си легнах снощи. Преравам чуждите неща и най-сетне избирам дънкови къси панталони. За моя изненада ми прилягат отлично, само дето талията е над пъпа ми, а крачолите – изрязани. Спирам се на тениска с анимационен герой – някой си Зиги. Който и да е той.

Грабвам ключодържателя и Линда се размърдва.

– Къде отиваш толкова рано? – промърморва тя с лице, заровено във възглавницата. Навън, защото тази зона на здрача ме смразява. Отварям вратата.

– Отивам да закуся.

– Абигейл?

Преглъщам.

– Да.

– Вземи ми мъфин, става ли?

Поглеждам към табелките-тиквички с имената ни.

– Разбира се... Линда.

– Благодаря.

Измъквам се бързо, за да избягам от стаята и сградата.

Слизам по задното стълбище точно до вратата ни. Не искам да срещам студенти по главното. Нямам сили за нови изненади. Излизам през рядко използван страничен вход с изглед към езерото.

Всичко навън изглежда нормално. Слава богу. Дърветата, езерото, Факултетът по социални науки. Поемам си дъх с облекчение и се облягам на каменната стена на сградата, за да събера кураж. Ръцете ми настръхват – от студеното утро, предполагам, а не от жестокия страх, който се опитвам да овладея.

Какво се случва, по дяволите? Защо всичко е наопаки? Сигурно е някакъв сложен трик. Само това обяснение изглежда смислено. Но как са го изпълнили? И защо на мен? Очаквам Джада да изскочи със скрита камера... Това обаче не се случва.

Тръгвам колебливо по влажната трева надолу към езерото. Искам да си проясня главата и да си припомня предишната вечер. Дали някой е сипал нещо в питието ми? Не мисля, но знам, че пих много. Спомням си как Колтън ме изпрати до пансиона; помня как го попитах дали ще ме целуне, а той ми отказа. Простенвам и удрия глава в дървото до мен. Як дъб. Вече определено съм будна.

Неколцина студенти тичат по пътеката. Косите им са въздълги, шортите – твърде къси за момчета, но иначе изглеждат нормално. Може би съм преживяла временен срыв и ако се върна в стаята, всичко ще е както обикновено? Ала още не съм готова да пробвам.

Краката ме повеждат по пътеката към Пикник Пойнт – последното място, където съм била, преди да си легна. Минавам край Трип и Адамс Хол, после край спортните игрища. Не разбирам какво, но долавям нещо злокобно, сякаш дърветата се опитват да ме заговорят. До портата към Пикник Пойнт забелязвам покрит с чакъл паркинг. Готова съм да се закълна, че вчера беше асфалтиран. И табелите бяха различни. Но пък беше тъмно, не съм съвсем сигурна. Все пак е странно.

Притичвам по пътеката към Пикник Пойнт, напрягайки се да си спомня подробности от предишната нощ. Обгръща ме мирис на борове и гнили листа. Дърветата се отдръпват и разкриват тесен песъчлив бряг. Не го видях снощи, не мога да кажа дали е същият или не.

Задъхана, стигам до края на пътеката и се заковавам на място. Грамадният каменен пръстен със седалките и огнището го няма.

Има просторна поляна, и толкова. Няма дори пейка. Ни помен от снощния лагерен огън. Но това определено е Пикник Пойнт. На отсрещния бряг виждам правителствената сграда да се очертава на хоризонта, но това не е мястото – или годината, колкото и страшно да звучи – където бях вчера. Сигурна съм. Обливам се в пот.

Но коя е годината? На стенния календар пишеше 1980, обаче не е възможно. Оглеждам се. Не виждам нищо и все пак търся отговори. Няма да разпитвам хората като луда: „Какво учиш? Между другото, коя година е?“

Тръгвам обратно, полагайки усилие да отърся от паниката. Този път наблюдавам внимателно редките минавачи в ранното утро. Забелязвам, че две момчета са с ризи, напъхани в джинси с високи талии. Бих се разсмяла, ако не беше толкова откачено. Колите на паркинга са стари. Не че са ръждясали, но изглеждат прекалено големи и не познавам моделите.

Връщам се в пансиона. От входа се точи постоянен поток от момичета, които отиват на лекции. На етажерка вътре има купчина „Дейли Кардинал“ – университетския вестник. Грабвам един и нещо ме прерязва. Датата е 21 октомври 1980. Залитам назад. Никой не би измислил толкова сложен номер.

Не! Дори не съм била родена през 1980. Мама, пресмятам наум, е била тийнейджърка. Баба е била... жива! Мога да ѝ се обадя! Изтласквам останалия хаос от главата си и се втурвам по коридорите към стаята.

– Къде беше? Нали щеше да ми носиш мъфин? – пита Линда, облечена и праметнала жълта раница през рамо.

– Моля? О, извинявай.

Оглеждам бюрото, но не намирам телефона си.

– Обещаеш ли закуска на някого, редно е да изпълниш обещанието – оплаква се тя.

– Какво? – вдигам глава. – Съвсем забравих. Утре ще ти донеса. – Приближавам до разхвърляната тоалетна масичка и виждам непознат портфейл, гребен с широки зъби, голям розов флакон с надпис „Червило за шеметни устни „Бонбел“ и напечатана на машина учебна програма.

– Да си ми виждала телефона?

– Какво?

– Телефона ми. Оставих го на нощното шкафче.

Линда ме гледа, все едно съм полудяла.

– На стената е! – посочва.

Тогава се сещам. Мобилните телефони не съществуват през осемдесетте. Телефонът ми се е изпарил в небитието заедно с другите ми вещи. Сядам тежко на леглото, опитвайки се да смеля прозрението.

Линда си сресва къдриците назад и ги напръсква със задушливо количество „Акванет“.

– Да те чакам ли да отидем заедно на физиката?

– Не. Няма да ходя.

Умът ми се стрелка като пощурял. Ще проумея какво се случва. Убедена съм. Просто трябва да се съсредоточа върху действителността, за да разбере как да се измъкна от 1980.

– Сигурна ли си? Чух, че професорът бил много интересен.

– Напълно. Трябва да свърша нещо.

– Както искаш. – Линда излиза, без да затвори вратата.

Отдъхам си. Сега мога да помисля. Баба живееше в старата си къща в Охайо, където бе отгледала мама. Така и не закри наземната си линия. Изваждам слушалката от гнездото на стенния телефон. Ще се обадя на баба! Изтръпвам. Какво ще ѝ кажа? Оставям телефона и отстъпвам назад.

През годините съм се обаждала хиляди пъти на баба, но след смъртта ѝ не съм помисляла, че ще я чуя отново. Поемам си дълбоко дъх да се успокоя, приближавам пак до телефона, вземам слушалката и натискам бутоните, набирайки номера, който знам наизуст.

Сигналът „свободно“ звучи странно. Стисвам слушалката, молейки се за връзка с реалността.

– Ало? – отговаря познат глас – силен и млад в сравнение с последните дни от живота ѝ, когато беше немошен и дрезгав.

Изпитвам облекчение.

– Бабо – прошепвам с просълзени очи.

Представям си прошарената ѝ коса, прибрана в спретнат кок, и четвъртитите обици с циркон, които никога не сваляше. Подарък от дядо. Все повтаряла, че предпочита да пътува, отколкото да има красиви бижута, затова ѝ подарил фалшивите диаманти заедно със самолетни билети.

– Съжалявам. Сбъркали сте номера – казва тя с очаквана добросърдечност.

– Не, бабо, аз съм, Аби!

После се сещам, че не ме познава през 1980, и сърцето ми се свива от отчаяние.

– Бих ви помогнала, ако можех, но сте набрали погрешен номер.

– Да. Сигурно.

Затварям плътно очи и се съсредоточавам в отчаян опит да я задържа на линия. Баба е жива, чувам гласа ѝ и това доказва, че наистина съм в различно време; не съм полудяла. Или съм полудяла съвсем.

– Дъщеря ми е на петнайсет, доста страшничко би било да имам внучка – засмива се тя и сърцето ми се свива при мисълта, че в моя свят този смях го няма.

По страните ми се стичат сълзи.

– Да, предполагам...

Опитвам да си представя мама на петнайсет, която изкарва шестици, за да си осигури по-късно успешна кариера на софтуерен програмист.

– Приятен ден! – пожелава ми баба и я изгубвам отново.

– Дано... Благодаря.

Затварям и облягам глава на стената; навитата на спирала телефонна жица се полюшва до мен. Избърсвам сълзите. Искам единствено да се обадя отново на баба и да ѝ разкажа всичко – че съм нейната внучка, дъщеря ѝ ще се омъжи късно и ще се премести да живее до нея, след като съпругът ѝ почине. Ще ѝ разкажа, че сме като

близки приятелки, които харесват филми за природни бедствия, син лак за нокти и „Читос“. Мога да разкажа на баба всичко за живота ѝ, но не искам да я плаша.

– Абигейл? Добре ли си?

Вдигам глава и виждам на прага поредното момиче с огромни очила. Прилича на бухал с тупирана тъмна коса до раменете.

– Познаваш ли ме? – питам.

– Не бе! – отговаря тя.

След момент разбирам, че има предвид „да“.

– Откога?

– Откакто сме в колежа... Плашиш ме. Какво става?

Тя влиза в стаята.

– Приятелки ли сме?

Момичето кимва, но вече ме гледа особено. Още не знам коя е.

– Какво те прихваща, Абигейл? Аз съм! Марго! Какво ти е?

Тръсвам глава и се опитвам да се опомня.

– Не знам. Нищо. Сънувах странен сън. Заедно ли бяхме снощи?

– Да, в „Хедлайнърс“. Бяхме с половината етаж да слушаме група.

Същото ми отговори момичето в розовия халат.

– Вярно – преструвам се, че си спомням.

– Сигурна ли си, че си добре? – Тя присвива загрижено очи.

– Да. Наистина. Май съм си ударила главата или нещо такова. Може ли да отидем и тази вечер?

– Предполагам... Защо?

За да си опресня паметта може би. На това място съм била предишната вечер през 1980, възможно е да ми подскаже защо съм се върнала назад във времето.

***